

сѣгледате страната и да узнайте незапазенытъ мѣста.
— Пази Боже! рекохъ тѣ, ный не мыслимы зло, ный
смы мирны хора. Ный смы синца дванайсетъ братья,
най малкыйтъ остави го баща ни въ кѣщи, а другыйтъ
не сѣществува. (Быт. мѣ. 6—13.).

§. 53. *Іосифъ упрѣ Симеона до като доведѣтъ
Веніамина.*

Туй много нажали Іосифа, дѣто Веніаминъ не
дойде съ другытъ, за туй имъ рече: „Искамъ да са
увѣрѣ да ли говорите истината. Нека слѣдователно
да остане единъ отъ васъ тука като заложникъ, до
като доведете и по малкыйтъ си братъ; а другытъ
идѣте си съ житото.“ — Тогази тѣ наченѣхъ да ду-
мать помежду си: „Праведно страдаймы туй! защото
са отнесохмы безчеловѣчно къмъ нашійтъ братъ; ето
сега приемамы наказаніе.“ — Тѣ мыслѣхъ, че Іосифъ
не разумѣваше думытъ имъ, защото имъ говорѣше
чрѣзь прѣводитель; но той са оттегли на страна и
плака. (Быт. мѣ. 14—24.).

§. 54. *Връщатъ са братьята Іосифовы.*

Іосифъ заповѣда да напълнятъ платницытъ на
братьята му съ жито, и парытъ, които сѣкый носѣше,
да ги турятъ на устата на платницытъ. Послѣ ги
отпуснѣ и упрѣ само Симеона заложникъ. Тѣй си трѣ-
гнѣхъ братьята Іосифовы и, като стигнѣхъ у тѣхъ
си, разказахъ сичко, което имъ са бѣ случило. А като
отворихъ платницытъ, за да испразнятъ житото,
смаяхъ са, като намѣрихъ сѣкый своето сребро.
(Быт. мѣ. 25—26.).